



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci

Žalobkyně: **X.**, sídlem X,
insolvenční správce úpadce ELEKTRA PV, s. r. o. v konkurzu
sídlem Vrbenská 197/23, České Budějovice
zastoupená advokátkou JUDr. Mgr. Petrou Novákovou, Ph.D.
sídlem náměstí Míru 341/15, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Jihočeský kraj**
sídlem Mánesova 1803/3a, 371 87 České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 10. 8. 2016, č. j. 1746024/16/2201-00030-305200,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou dne 19. 10. 2016 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2016, č. j. 1746024/16/2201-00030-305200, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti pěti exekučním příkazům na přikázání pohledávky z účtu a exekučnímu příkazu na prodej movitých věcí.

2. V žalobě se uvádí, že exekuční příkazy byly správcem daně vydány na základě zajišťovacích příkazů, jimiž bylo sledováno zajistit úhradu daně z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období za rok 2013 ve výši 74.902.967 Kč. Zajišťovací příkazy byly účinné a vykonatelné jejich doručením. Žalobce projevil názor, že zajišťovací příkazy jsou nezákonné. Žalobci nebyla dána možnost uhradit daňový nedoplatek jiným způsobem, např. bankovním úvěrem, přičemž do doby vydání zajišťovacích příkazů žalobce neměl na dani žádný nedoplatek. Na bankovních účtech daňového subjektu ke dni vydání zajišťovacích příkazů bylo téměř 30.000.000 Kč. V důsledku vydání zajišťovacích příkazů došlo k zastavení činnosti daňového subjektu.
3. Nezákonnost napadeného rozhodnutí je spatřována v porušení zásady vyjádřené v § 5 odst. 2 daňového řádu, kdy uplatňuje se zásada přiměřenosti vztahující se též na postup správce daně k zabezpečení úhrady daně. Tato zásada uplatňuje se též v rámci daňové exekuce. Smyslem daňové exekuce není paralyzovat či fakticky zlikvidovat daňový subjekt. Po vydání zajišťovacích příkazů měl správce daně postupovat co nejbezpečněji, měl zjišťovat, zda jeho úkony obstojí se zřetelem k zásadě přiměřenosti. Žalobce se zabývá nákupem a prodejem zboží, a proto je jeho jediným majetkem zboží na skladech a movité věci používané k podnikání. Není přijatelné, aby exekuční příkazy byly vydány na veškerý žalobcův majetek. Správce daně přiměřeně nepostupoval, protože nehodlal přistoupit na možnost rozložení úhrady na splátky či posečkáním s úhradou. Vyjadřuje se nesouhlas s tím, že nejprve byly vydány exekuční příkazy na příkázání pohledávky a následně exekuční příkaz na prodej movitých věcí. To je patrné ze soupisu věcí z 22. 6. 2016, kdy bylo fakticky s mobiliární exekucí započato. Vydání exekučních příkazů na bankovní účty fakticky znamenalo, že žalobce přestal disponovat většinou finančních prostředků a proto se nemůže jednat o přiměřený postup. Kdyby takové výhrady žalobce vzal žalovaný v úvahu, pak by zachování běžného provozu podniku vedlo k dosažení nejvyššího výnosu, ze kterého by daňový subjekt byl schopen prodat zboží nakoupené na sklad od dodavatelů a dosáhnout obchodní marže. Ke zvolenému způsobu exekuce odkázal pouze na nedostatečnost finančních prostředků na bankovních účtech. Volbou způsobu exekuce přestože ta má být provedena nejmírnějším prostředkem, bylo žalobci znemožněno podnikat. Z exekuce jsou pak vyloučeny věci, které daňový subjekt potřebuje ke svému podnikání.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce měl ke dni nařízení daňové exekuce ve vlastnictví věci movité, konkrétně osobní automobily, zásoby zboží a drobný a krátkodobý majetek spočívající ve vybavení kanceláří a skladovacích prostor. Pro skladovou evidenci používal IT služby. Žalovaný neměl k dispozici rozsah IT služeb pro kontrolu soupisu skladových zásob, přičemž skladováno bylo i zboží, které ve vlastnictví žalobce nebylo. Přednostně byl proveden soupis osobních automobilů a zajištěno zboží ve skladech zástavním právem na věc hromadnou. Pro neposkytnutí součinnosti žalobcem bylo přistoupeno k zahájení soupisu zboží ve skladech a opatřen přístup do nebytových prostor, ve kterých bylo zboží skladováno. Při realizaci exekučních příkazů bylo postupováno souladně se zásadou přiměřenosti, protože byly zvoleny takové prostředky, které co nejméně žalobce zatížily a ještě umožnily dosažení cíle správy daní. Žalovaný vydal zajišťovací příkazy, které byly splatné jejich vydáním a staly se exekučním titulem. Pro zvolení vhodného a přiměřeného způsobu exekuce bylo provedeno místní šetření majetkové sféry žalobce. Podle výsledků šetření byly zvoleny dva způsoby provedení exekuce, které jako jediné při neexistenci nemovitého majetku, žádných majetkových práv ani příjmu připadaly v úvahu, konkrétně příkázání pohledávky z účtu a prodej movitých

věcí. Peněžní prostředky žalobce na jeho účtech k uhrazení vymáhaného plnění nepostačovaly a bylo nutné přistoupit k oběma zvoleným způsobům provedení exekuce. Zvolený způsob exekuce byl realizován vydáním exekučního příkazu. Je-li vhodnost zvoleného způsobu daňové exekuce dána majetkovými poměry dlužníka a výší daňového nedoplatku, pak samy o sobě tyto skutečnosti jsou rozhodné pro zvolený způsob exekuce. Movité věci žalobce byly postiženy exekučním příkazem k prodeji v souladu s § 322 odst. 3 o. ř. s., jestliže se jedná o vymožení pohledávky zajištěné zástavním právem. Zástavní právo bylo zřízeno dne 24. 6. 2016. Proto bylo možno postihnout majetek dlužníka sloužící k podnikání. Na povolení posečkání úhrady daně není právní nárok. Využití i takového prostředku by navíc bylo v rozporu se zajišťovacími příkazy.

5. Ze spisu žalovaného vyplynuly následující podstatné skutečnosti.
6. Žalovaný vydal exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu pro pět poskytovatelů platebních služeb k vymožení nedoplatku v částce 74.902.697 Kč. K vymožení nedoplatku ve stejné výši byl vydán exekuční příkaz na prodej movitých věcí. Exekuční příkazy jsou odůvodněny odkazem na vydané zajišťovací příkazy k zajištění dosud nestanovené daně z přidané hodnoty. Tyto příkazy jsou účinné a vykonatelné okamžikem vydání, protože hrozí nebezpečí z prodlení. Vývoj ekonomické situace a zjištěný aktuální stav ekonomické činnosti a majetkových poměrů daňového subjektu odůvodňují obavu správce daně, že daňový subjekt nebude mít v době splatnosti daně dostatek finančních prostředků ani zpeněžitelného majetku na její úhradu. V době vymahatelnosti stanovené daně bude její zaplacení spojeno se značnými obtížemi či bude nedobytná, a proto správce daně přistoupil k daňové exekuci. Správce daně se ve stanovisku z 20. 7. 2016 vyjádřil k realizaci postupu vrácení zboží, jehož žalobce není vlastníkem a pro ten účel požadoval předložení účetních evidencí. Z toho, co žalobce předložil, nebylo možno ověřit žalobcovo tvrzení o tom, kdo je vlastníkem zboží. Nebylo možno zjistit a ověřit, zda zboží bylo skutečně pořízeno od konkrétního tvrzeného dodavatele, o jaké zboží se jednalo a zda bylo uhrazeno.
7. Rozhodnutí o zřízení zástavního práva k věci hromadné a rozhodnutí o zřízení zástavního práva k movité věci žalobce jsou ve spise založena.
8. Pro účely daňové exekuce byl prováděn soupis věcí a o tomto soupisu byly pořízeny protokoly.
9. Dne 3. 8. 2016 bylo zahájeno insolvenční řízení žalobce, do kterého žalovaný přihlásil své pohledávky.
10. Podle protokolu ze dne 2. 9. 2016 o ústním jednání ve skladu žalobce na Vrbenské ulici v Českých Budějovicích bylo zjištěno, že žalobce nájem těchto prostor ukončil, nástupce společnosti PCO – hlídací služba uvedl, že mu není známo, kde nachází se žalobcem odvezený majetek. V majetku žalobce jsou stoly a další kancelářský nábytek ponechaný v kancelářích na adrese skladu. Dne 24. 10. 2016 byl žalobce vyzván, aby sdělil, kam ze skladu ve Vrbenské ulici odvezl majetek. Motorová vozidla žalobce byla zajištěna, o čemž byly pořízeny protokoly.
11. Žádost žalobce o posečkání úhrady daně byla rozhodnutím z 8. 7. 2016 zamítnuta s odůvodněním, že na základě vývoje ekonomické situace a zajištěného aktuálního stavu ekonomické činnosti a majetkových poměrů žalobce vznikla obava, že dosud nestanovená daň bude v době její vymahatelnosti nedobytná, případně její vymáhání spojeno se značnými obtížemi.

12. Námitky žalobce proti exekučním příkazům byly projednány napadeným rozhodnutím, které je odůvodněno tím, že v řízení o námitkách nelze zajišťovací příkazy přezkoumávat. Zajišťovací příkazy jsou vykonatelné okamžikem jejich vydání, hrozí-li nebezpečí z prodlení. V tomto okamžiku proto správce daně evidoval na osobním účtu daňového dlužníka daňový nedoplatek a bylo jeho povinností činit úkony k jeho úhradě. Zjištěné zůstatky finančních prostředků na účtech vedených u jednotlivých bank nedosahovaly částky daňového nedoplatku, proto bylo též zapotřebí vydat exekuční příkaz na prodej movitých věcí. Byla-li namítána nepřiměřenost exekuce prodejem movitých věcí, protože žalobce je potřebuje ke svému podnikání, pak tyto movité věci nebyly uvedeny a není proto zřejmé, v jakém rozsahu mohla být porušena zásada přiměřenosti. Kromě toho bylo zřízeno zástavní právo k movitým věcem ve vlastnictví žalobce k zajištění úhrady zajišťované daně. K exekučnímu příkazu na prodej movitých věcí se uvádí, že peněžní prostředky na účtech žalobce k uhrazení daňového nedoplatku nepostačovaly. Při vydání exekučních příkazů bylo postupováno na základě znalostí majetkové situace daňového subjektu a částky evidovaného daňového nedoplatku. Žalobce nevlastní žádné nemovitosti, není příjemcem mzdy a nebyla zjištěna jiná jeho majetková práva. Byly naopak zjištěny finanční prostředky na účtech, které žalobci patří a dále to, že je vlastníkem movitých věcí. Vhodnost zvoleného způsobu daňové exekuce je dána majetkovými poměry dlužníka a výší jeho dluhu.
13. Zajišťovací příkazy, které se staly exekučním titulem, byly v odvolacím řízení přezkoumány Odvolacím finančním ředitelstvím v Brně a rozhodnutím ze dne 23. 8. 2016 byla odvolání zamítnuta. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ve věci zajišťovacích příkazů bylo napadeno žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který rozsudkem ze dne 11. 12. 2017 č. j. 51 Af 24/2016-87 žalobu zamítl.
14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. V projednávané věci byla žaloba doručena soudu dne 19. 10. 2016. Následně dne 3. 11. 2016 byl zjištěn úpadek žalobce a 17. 2. 2017 byl na majetek žalobce prohlášen konkurz. Tím byl zvolen způsob řešení úpadku žalobce. Podle § 229 odst. 3 písm. c) zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, v novelizovaném znění je od prohlášení konkurzu na majetek dlužníka osobou s dispozičními oprávněními insolvenční správce. Proto na místě žalobce vystupuje JUDr. D.U., insolvenční správce žalobce.
16. Předmětem řízení byly učiněny exekuční příkazy, na přikázání pohledávky z účtů poskytovatelů platebních služeb a exekuční příkaz na prodej movitých věcí. Námitky proti těmto exekučním příkazům byly zamítnuty.
17. Exekuční titul představují zajišťovací příkazy na dosud nestanovenou daň z přidané hodnoty za jednotlivá zdaňovací období roku 2013. Tyto zajišťovací příkazy představují exekuční titul ve smyslu § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Je-li tu vykonatelný exekuční titul ve formě zajišťovacího příkazu, pak lze podle § 178 odst. 1 daňového řádu vydáním exekučního příkazu zahájit exekuční řízení. Způsob exekuce byl pak zvolen v souladu s § 178 odst. 5 písm. b) přikázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb a podle § 178 odst. 5 písm. e) prodejem movitých věcí.
18. Jak je zřejmé z ustanovení § 176 odst. 1 písm. c) zákona, jsou vykonatelné zajišťovací příkazy exekučním titulem, jehož využitím lze dosáhnout úhrady daňového nedoplatku. Argumentace úhradou daňového nedoplatku jiným způsobem např. pomocí bankovního

úvěru je zcela nepřipadná, protože žalobce nebyl schopen doložit potvrzením finančního úřadu svou bezdlužnost na dani, jestliže tu právě na základě pravomocného rozhodnutí daňový nedoplatek existuje. Zajišťovací příkazy byly vydány v průběhu daňové kontroly a důvodem byla právě zjištění vztahující se k majetku žalobce a jeho podnikání. Okolnost, že žalobce při daňové kontrole poskytoval správci daně součinnost, neznamená, že nebyl důvod zajišťovací příkazy vydat, čímž vznikl nedoplatek. Jak již soud prve uvedl, žaloba proti zajišťovacím příkazům byla rozsudkem krajského soudu ze dne 11. 12. 2017 zamítnuta. Je-li podle § 1 odst. 2 daňového řádu na správci daně zabezpečit úhradu daně, pak správce daně postupoval souladně se zákonem, jestliže exekuční příkazy vydal. Tvrzení žalobce o tom, že právě vydání exekučních příkazů mělo za následek zastavení veškeré činnosti žalobce, není namístě. Soud odkazuje na odůvodnění svého rozsudku ve věci zajišťovacích příkazů, kdy v tomto řízení vyplynulo, že žalobce byl účastníkem karuselového podvodu na dani z přidané hodnoty a byl učiněn úsudek o utlumu ekonomické činnosti žalobce. Rovněž bylo zjištěno, že nemovitý majetek žalobce převedl na své společníky. Nelze proto přisvědčit žalobnímu tvrzení, že to byl právě následek vydání exekučních příkazů, které vedly k zastavení činnosti žalobce.

19. Soud nesdílí názor žalobce, že při vydání exekučních příkazů bylo postupováno nepřiměřeně ve smyslu § 5 odst. 3 daňového řádu. Vedle zásady daňového řízení, jak se jí žalobce dovolává, je tu ještě další zásada, a to povinnost správce daně zabezpečit úhradu daně. Není rozhodné, že exekuční příkazy byly vydány právě na základě zajišťovacích příkazů, protože i vydáním takových příkazů vznikl daňový nedoplatek a na správci daně bylo, aby zabezpečil úhradu tohoto nedoplatku. Tvrzení, že provádění exekuce vedlo k paralyzování či faktické likvidaci daňového subjektu, je v rozporu s tím, co bylo zjištěno právě při vydání zajišťovacích příkazů o tom, že žalobce prodal svým společníkům nemovitý majetek a utlumuje činnost. Při těchto zjištěních bylo naopak na správci daně, aby ten zajistil realizaci zajišťovacích příkazů využitím prostředků daných daňovým řádem k zabezpečení úhrady daně. Jestliže správce daně za tím účelem vydal exekuční příkazy, pak postupoval zcela v souladu s tím, co mu ukládá ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu. K dobrovolné úhradě daně žalobcem nedošlo, a proto tu byl jediný způsob, jak dosáhnout cíle správy daní tím, že vymožení nedoplatku nebo jeho části bude zajištěno exekucí. Soud nesdílí názor žalobce, že bylo postupováno v rozporu se zásadou přiměřenosti, jestliže tu je daňový nedoplatek přesahující 74.000.000 Kč, na účtech žalobce u poskytovatelů platebních služeb takové finanční prostředky nejsou a uhrazení dlužné částky nebude dosaženo ani prodejem movitých věcí. Způsob podnikání žalobce byl správci daně znám z daňové kontroly a právě pro zjištění o tom, jakým způsobem žalobce podnikal při zapojení do karuselového podvodu na dani z přidané hodnoty, bylo zcela namístě bezodkladné vydání exekučních příkazů.
20. V rozhodnutí o námitkách na straně 3 odst. 5 se odůvodňuje postup správce daně vydáním exekučního příkazu na prodej movitých věcí. Uvádí se tu, že na účtech žalobce u poskytovatelů platebních služeb není dostatek finančních prostředků, které by dlužnou daň pokryly, a proto právě v zájmu úhrady daňového nedoplatku byl ještě vydán příkaz na prodej movitých věcí. Nejde tu o to, že by správce daně vycházel výlučně z gramatického výkladu zákona, ale svůj postup odůvodňuje zjištěním o majetkové situaci žalobce, konkrétně rozsahem disponibilních finančních prostředků pro úhradu daně.
21. Exekuční příkazy byly vydány ještě před tím, než žalobce požádal dne 29. 6. 2016 o posečkání úhrady daně. I k zamítnutí této žádosti došlo se zřetelem k vývoji ekonomické

situace žalobce, aktuálnímu stavu této činnosti a jeho majetkovým poměrům. Proto i rozhodnutí o posečkání úhrady daně svědčí tomu, že námitky proti exekučním příkazům byly vypořádány souladně se zákonem, jestliže žalovaný nepřiměřenost způsobu vymožení daně exekucí neshledal.

22. Z hlediska posouzení zákonnosti exekučních příkazů není významné, v jakém sledu byly jednotlivé příkazy vydávány, jestliže veškerý majetek, který mohl být podle exekučních příkazů postižen, nepostačuje k úhradě daňového nedoplatku. Při takřka souběžném nařízení mobiliární exekuce a na přikázání pohledávek z bankovních účtů nelze dovodit, co tvrdí se v žalobě, že byla upřednostněna mobiliární exekuce, jestliže peněžní prostředky a movitý majetek nepostačoval k úhradě daňového nedoplatku. K argumentaci podnikatelskou činností se zřetelem k zásadě přiměřenosti poukazuje soud na to, co vyplynulo při daňové kontrole a projevilo se v odůvodnění rozhodnutí o zajištění daně o zapojení žalobce do karuselových podvodů, kdy krajský soud shledal, že toto skutkové zjištění o podnikatelských aktivitách žalobce má oporu ve výsledcích dokazování. V rozporu s tvrzením žalobce o výsledcích jeho podnikání je právě zjištění správce daně o utlumu ekonomické činnosti, převádění nemovitého majetku.
23. Žalobní bod o tom, že vhodnost zvoleného způsobu exekuce není napadeným rozhodnutím zdůvodněna, nemá opodstatnění. Z rozhodnutí je zjevné, že bylo zjišťováno, jaký majetek žalobce má, takovým majetkem byly pouze peněžní prostředky na bankovních účtech a movité věci. Neměl žádný nemovitý majetek, žádný příjem ani jiná majetková práva. Zůstatky peněžních prostředků nepostačovaly k úhradě daňového nedoplatku a právě z toho důvodu byl vydán též exekuční příkaz na prodej movitých věcí. Z toho je zřejmé, že správce daně zabýval se jak výší daňového nedoplatku, tak majetkovými poměry žalobce. Jiný majetek než peněžní prostředky na účtech a movité věci žalobce neměl, a proto v zájmu úhrady daňového nedoplatku nebylo možno postupovat jinak než vydat exekuční příkazy právě na peněžní prostředky na účtech žalobce u bank a na prodej movitých věcí. Tvrzení žalobce o tom, že měl na skladu majetek v hodnotě přibližně 140.000.000 Kč, nemá oporu ve spise. Ze sdělení správce daně z 20. 7. 2016 naopak vyplývá, že žalobcem předložené účetní evidence neumožňují ověřit správnost tvrzení žalobce o zboží ve skladu. Součinnost se správcem daně byla právě v této písemnosti hodnocena jako nedostatečná. Ze spisové dokumentace nevyplývá, že žalobci bylo exekučně vyšetřeno veškeré zboží, naopak z protokolu pořízeného dne 9. 9. 2016 ve skladu ve Vrbenské ulici v Českých Budějovicích plyne, že skladové prostory byly vyklizeny, což znamená, že žádné zboží se tam nenacházelo. Soud připomíná, že podnikatelské aktivity žalobce byly utlumovány, když společníci žalobce založili společnost PV 3, na kterou měla být ekonomická činnost žalobce převedena.
24. Nerespektování povinnosti umožnit podnikateli podnikat správcem daně je dovozována z postupu správce daně při mobiliární exekuci se zřetelem k tomu, co bylo předmětem soupisu věcí. Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce se bránil tvrzením, že veškeré zboží vedené skladem není jeho vlastnictvím. Věci vyjmenované na straně 5 žaloby žalobci vlastnický náležely a byl-li vydán exekuční příkaz na movité věci, pak nic nebránilo tomu, aby tyto věci byly předmětem soupisu. Důvod pro vyloučení těchto věcí z mobiliární exekuce s odkazem na ustanovení § 322 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 177 odst. 1 daňového řádu dodržen není, jestliže rozhodnutím správce daně ze dne 24. 6. 2016 bylo zřízeno zástavní právo k věci hromadné dlužníka k zajištění částky stanovené zajišťovacím příkazem, které se vztahuje na zásoby zboží tak, jak jsou v rozhodnutí vyjmenovány. Již

takto zřízené zástavní právo znamená, že žalobce nemohl s veškerými svými zásobami zboží nakládat a je-li podnikatelem v oboru nákupu a prodeje zboží, tak právě v důsledku tohoto rozhodnutí byly v zájmu úhrady daňového nedoplatku jeho podnikatelské aktivity souladně se zákonem omezeny. Poznámává se, že druhé z rozhodnutí o zřízení zástavního práva se vztahuje na motorová vozidla. Ustanovením § 322 odst. 3 je v žalobě argumentováno pouze částí věty před středníkem a nebere se vůbec v úvahu další část tohoto ustanovení, kde se výslovně uvádí, že část věty před středníkem neplatí, vázne-li na těchto věcech zástavní právo a jde-li o vymožení pohledávky oprávněného, která je tímto zástavním právem zajištěna. Existence pohledávky správce daně je doložena zajišťovacími příkazy, které byly vydány v souladu se zákonem, jak krajský soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 11. 12. 2017. Na hromadných věcech a motorových vozidlech bylo zřízeno zástavní právo, právě za účelem vymožení daňového nedoplatku vzniklého vydáním zajišťovacích příkazů. Proto podmínky pro postižení věcí žalobce určených k podnikání exekučním příkazem na prodej movitých věcí byly splněny. Jak již bylo uvedeno, soud shledal vydané zajišťovací příkazy zákonu odpovídající, a proto nelze přisvědčit žalobnímu tvrzení o tom, že správce daně si vyrobil dosud neexistující pohledávku, pak nelze se úspěšně proti exekučním příkazům dovolávat povahy zajišťovacích příkazů, zajišťovací příkazy jsou zákonné, byly vykonatelné, a proto tu není žádná překážka, která by bránila vydání exekučních příkazů.

25. Soud proto uzavřel, že podmínky pro vydání exekučních příkazů k vymožení daňového nedoplatku založeného zajišťovacími příkazy byly splněny. Napadené rozhodnutí pro důvody uvedené v žalobě není vadné.
26. Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.
28. Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 11. ledna 2018

JUDr. Věra Balejová v. r.
předsedkyně senátu